

Országos Tudományos Diákköri Konferencia

Munkacím: Noszty fiú '90

Készítette: Czene-Polgár Donát

Konzulens tanár: Dr. Győrei Zsolt

A beadott pályamunka csak részlet, a szöveg nem tartalmazza a teljes adaptáció második felvonásának hatodik és hetedik jelenetét.

Az alkotói folyamat ismertetése:

A regény elolvasása után az adaptációs munkát több feldolgozás, két dráma (Harsányi Zsolt 1926-os adaptációja és a Kaposvári Csiky Gergely színház 2003-as előadásának szövegkönyve) és egy film (Gertler Viktor 1960-as filmje) összevetése előzte meg. Ezután került sor a mű struktúrájának megtervezésére, a főbb fókuszpontok kiválasztására, majd az egyes karakterek jellemrajzának megalkotására és végül az adaptáció megírására.

Első jelenet

Tóth Mihály, Tóthné, Velkovics György, Velkovicsné, Stromm, Mari, Rozi

TÓTH: Szép ház ez, Gyuri. Szép a szőlő is. Nagyon. Régen ittam ilyen jó bort.

VELK.: Azt gondolom. Ott Amerikában nem is hiszem, hogy csinálnának olyan bort, ami csak megközelítené a somlóit.

TÓTH: Tudod mi a furcsa nekem?

VELK.: Na.

TÓTH: Ilyen boraink vannak és nem tudtunk élni.

VELK.: Nem tudlak követni.

TÓTH: Rendes tőled, hogy meghívtál ide, hogy vendégül látsz engem is, a családomat is... De nem véletlen, hogy nem jöttem haza.

VELK.: Miska, nem volt egyszerű világ az sem. Ez még annyira sem az.

TÓTH: Mégis van ekkora házad. Üzleted. Pénzed. Van életed. Hagynak élni.

VELK.: Oka van. Akkor is oka volt. Annak is oka volt, hogy maradtam. (szünet) De most már téged is hagynak élni. A ház pedig nem az enyém.

TÓTH: Hát?

VELK.: (kulcsokat ad a kezébe) A tiéd. A papírokat majd elintézzük. Azt akarom, hogy maradj, ennél nyomósabb érvem pedig nincsen.

TÓTH: Gyuri, ezt nem fogadhatom el. Egyszerűen nem fogadhatom el. Ha házat akarnék, akkor tudod, hogy...

VELK.: Tudom, megvennéd magadnak. De nem akarsz. Hát vettem én, mert én viszont akarom, hogy házad legyen itt. Akarom, hogy maradj Miska, akármit is mondasz az itteni világról. Annak vége. Tovariscsi kanyec.

TÓTH: Engedd meg, hogy meggondoljam. Nagyon hálás vagyok, de ez nagy elköteleződés. Na...hát látod, Krisztina is alig csomagolt *(tekintélyesebb táska-és bőröndhalomra mutat)*, Mari gyerek még, vele igazán nem tudom mit kezdenénk...Élnie kell...

VELK.: Jó is, hogy mondod. Hol vannak a lányok?

STROMM: *(be)* A szőlőben láttam őket. Csodaszép helyen laksz, Gyuri.

VELK.: Köszönöm, de nem én lakom itt. *(Tóthra mutat, aki a markában lévő kulcscsomóra bámul)*

STROMM: Miska! Nem mondtad, hogy ideköltöztöl! Ravasz egy róka vagy te, hogy meghívatsz mással, és eltitkolod, hogy a tiéd ez a palota.

TÓTH: Mert nem az enyém, Albert. Még nem döntöttem.

STROMM: Na ne szédíts, koma, ha a Velkovics az én kezembe nyomná egy ilyen ház kulcsait, akkor már két étellel lennék az adósa. *(nevet)*

TÓTH: Kettővel?

STROMM: Gyuri intézte úgy az ügyemet a forradalom után, hogy...

VELK.: Nem kell ezt most, különben is, már itt van mindenki.

(Tóthné, Mari, Velkovicsné, Rozi be)

VELKNÉ: Na, mondtad már neki, Gyurka?

VELK.: Mondtam. Még gondolkodik.

TÓTHNÉ: Mit? Min?

TÓTH: *(nem szól, megrázza kulcsokat)*

TÓTHNÉ: Mi ez?

ROZI: Hát a ház kulcsai!

MARI: Apu, itt fogunk lakni?

TÓTH: Ne gyötörj, kislányom, nem tudom.

TÓTHNÉ: Igazán köszönjük nektek, Zsuzska, de ez hatalmas ajándék, mi igazán nem...

VELKNÉ: Gyurinak köszönjétek, az ő érdeme, hogy meglett. Pártüdülő volt, és hát ezt is elárverezték. Jó időben kapott egy telefont, hogy most jutányos áron megvehetné. Mondtad az esztergapadot is?

TÓTH: Milyen esztergapadot?

VELK.: Apád esztergapadja. Megmaradt a téeszben, valami csoda folytán, hát kimentettem, úgysem kellett már senkinek. Kint van a fészterben.

TÓTH: Gyurka, az isten megáldjon, nem könnyítesz a dolgomon. *(megöleli Velkovicsot)* Ha a cukrászda is meglenne...

VELK.: Éppen erről akartam beszélni. Mert éppenséggel megvan. Az épület legalábbis. Megvásárolták. Sajnálom, egyszerűen nem tudtam időben intézkedni.

TÓTH: Kicsoda vette meg?

VELK.: Majd elmondom, ha ketten nincsenek itt a gyerekek.

STROMM: Az a rohadék.

MARI: (Rozinak) Ki rohadék?

ROZI: A mostanit nem tudom. De korábban a rohadék az udvarlóm volt...

STROMM: Felejtse el azt a férget, Rozika, butaság csak rágondolni is.

ROZI: *(sértve)* Majd Albert bácsi mondja meg nekem, hogy mire gondoljak!

VELK.: Ne szájalj, lányom, nem a kutyáddal beszélgetsz! Tiszteld meg az ezredes urat, a javadat akarja.

ROZI: Ezredes? Hát mikor volt ő ezredes? Negyven éve!

VELK.: Na eredj a dolgodra, mielőtt úgy taknyán tenyeröllek, hogy hetet bokázol! *Rozi el*

MARI: Negyven éve? Akkor apu, az ezredes úr meg Gyuri bácsi már ilyen régen ismerik egymást?

TÓTH: Régebben. Még kölykök voltunk, az iskolapadban találkoztunk. Gyuri az apja gazdaságát vitte volna tovább, én péknek készültem, Albert meg mindig is katona akart lenni, aztán az is lett. Velünk meg lett, ami lett.

VELK.: Átvészeltük. Apád üzletét államosították, utána ment ki Amerikába. Ott nem vették el tőle, ami az övé.

TÓTH: És most egész New York az én kiflimet eszi.

MARI: Úgy is hívják, hogy a kifli-király. A sok amerikai mind megtanulta azt az egy magyar szót, hogy kifli. Mind tele szájjal, porcukros arccal mondogatja, hogy: „This is the best kifli!”, mintha már ettek volna másik hókiflit.

TÓTH: De neked sem ment rosszul, nem Gyuri?

VELK.: Miután elmentél, beléptem a pártba. Itt maradtam a megyében, országos ügyekbe nem nagyon folytam. Igyekeztem nem kitűnni, az emberek meg úgy megbékéltek velem is, a renddel is, mikor a megyei bizottság osztályvezetője voltam.

STROMM: Ne szerénykedj, te még a szerethetőbbek között voltál. '56 után rám járt volna a rúd, ha Gyuri nem bújtat el. De még ha csak bújtatott volna! Addig kilincselte, ameddig amnesztiát nem kaptam. És ha a katonáskodástól el is tiltottak, a golyótól meg a börtöntől megmenekültem.

VELK.: Téged kimentettelek, de mások bent ragadtak.

STROMM: Azt tetted, amit helyesnek láttál.

VELK.: Nem mindig voltál ilyen megértő.

STROMM: Haragudtam, az igaz. Megalkuvónak tartottalak, magamat pedig gyávának, amiért elfogadtam a segítségedet.

VELK.: Nem tudom, mi lett volna a helyes, Albert. De ha nem így történik, most nem vagyunk itt se mi, sem a gyerekek.

TÓTHNÉ: Kislányom, nézz utána Rozinak, igazán nem kéne egyedül lennie.

MARI: Igen, mama. *(el)*

TÓTH: No, mi volt ez a rohadék, meg a Rozál udvarlója?

VELK.: Az egy semmirekellő volt. Úgy szórta a pénzt, mintha nem lenne holnap, adósságokba verte magát, aztán meg azt hazudta, hogy Albert az apja.

TÓTHNÉ: Micsoda?

STROMM: Úgy, ahogy mondja. Egyszer csak csörgött a telefonom, hogy a hősies helytállásomra való tekintettel most az egyszer elengedik a fiamat, de ha még egyszer meglátják, levágják a tökeit, és díszcsomagolásban küldik el nekem. Annyira meg voltam lepve, hogy meg se tudtam mondani, hogy nekem se feleségem, se gyerekeim nincsen, csak megkérdeztem, hova menjek érte. Hát nem a Rozika udvarlója volt? És ha csak ennyi lett volna...

VELK.: Elég lesz, Albert!

TÓTH: Szegény Rozál...

VELK.: Váltsunk témát. Pakoljatok ki, addig előkeresem a fészer kulcsát, és megmutatom azt az esztergapadot.

STROMM: Elköszönök, mert ha most nem indulok el, azt hiszem, soha nem fogok és ebben a korban már nem lehet hajnalokig mulatozni. Szervusztok! *(el)*

VELKNÉ: Megnézem a lányokat, addig hadd töprengjen az ifjú pár.

(Tóth és Tóhné ketten maradnak, megfogják egymás kezét)

TÓTHNÉ: Olyan szép hely ez Miska.

TÓTH: Tudom.

TÓTHNÉ: Nem lenne jó mégiscsak maradni? Finom bor, gyönyörű kilátás, saját szőlő lenne. New Yorkban még a párkányon is megdöglik a muskátli, micsoda paradicsom ez!

TÓTH: Az. De mi lesz a cukrászdákkal kint? A vevőkkel? Mi lesz Marival?

TÓTHNÉ: Elműködnek azok már nélküled is. Mari pedig jól érezné magát itt. Panaszkodott nekem, hogy őt már nyomasztja ez a városi közeg, meg nem tud ismerkedni. Hátha itt majd válogat. Nem kell örökre maradni. Lehet ez vikendház is.

TÓTH: Nagy vikendekre kell akkor kijönni, fél nap repülés, aztán egy hét, mire átállunk.

TÓTHNÉ: Csak most maradjunk akkor, Miska, aztán majd meglátod.

TÓTH: Üsse kő. Megmondom Gyurinak, hogy elfogadjuk a házat!

Második jelenet

Étterem Pesten. Az asztalnál ül Noszty Feri, idegesen nézegeti óráját.

FERI: Mi a tököm van már? Képes, és hagy megdöglölni?

Kisvártatva befut Noszty Pál és Vilma. Noszty átviharzik a színen, majd fia mögé lép, és tarkón vágja.

NOSZTY: Mi ez? *(papírfecnit csap az asztalra, hangosan olvasni kezdi)* „Apa! Én nem bírom tovább. Úgy döntöttem, hogy véget vetek szenvedéseimnek, ha utoljára látni akarsz, gyere az Ibolyába. Feri.”

FERI: Hát az öngyilkosságomról hírt adó kis levelecske.

VILMA: És az egy szem hugicádat nem is akartad értesíteni?

NOSZTY: Nyilván nem akarja megölni magát. Azért csak én kaptam, mert pénz kell neki. Kinek tartozol és mennyivel?

FERI: Mondjam vagy mutassam?

NOSZTY: Ne csigázz, gyerek!

FERI: *(magához inti Nosztyt, hosszan a fülébe súg)*

NOSZTY: *(kifelé tátozja: Azt a kurva!)* *(szünet)* És ezt miből szándékozod megfinanszírozni? Mi? Ötösöd volt a lottón? Vagy elgondolkoztál végre az olajszőkítésen?

FERI: Nem éppen.

NOSZTY: Akkor mire gondoltál?

Feri újságot vesz elő a belső zsebéből, kinyitja az asztalon, az egyik oldalra mutat.

NOSZTY: Most ezzel mit kezdjek? Vagy csak nézzem a kezed, mert csalsz, Rodolfo?

FERI: Olvasd már el!

NOSZTY: „Tóth Mihály Magyarországra jön.” Egyszerűen remek. Meg vagyunk mentve!

VILMA: Meg?

NOSZTY: Szart.

FERI: Figyelj, Tóth Mihály nem egyedül jön. Itt írja. Az útra elkísérte felesége és csinos lánya, Mari. Mi más vezethet egy ilyen vén milliomos tárcájához, mint a tulajdon gyereke?

NOSZTY: És mi garantálja, hogy ez az emlő majd pont a te enyves markodban köt ki, édes fiam?

FERI: Kutakodtam egy keveset, és éppenséggel te is hozzájárultál a sikeres házasságkötésemhez.

VILMA: Ez nagyon rendes tőled, apu!

NOSZTY: Lányom, ha nem lennének okmányaim arról, hogy a gyerekem vagy, néha elgondolkodnék azon, hogy nem előzőtt-e meg valaki a lépcsőházban. Mivel járultam én ehhez hozzá?

FERI: Emlékszel arra a cukrászdára, amit megvettél, nem is olyan régen?

NOSZTY: Arra a lerohadt kócerájra gondolsz, amiből autószalon lesz? Mit akarsz azzal?

FERI: Mi áll a cégéren?

NOSZTY: Tó...óóóóóó. Ez az a Tóth?

FERI: Ez bizony az a Tóth. A világhírű cukrász, aki az első üzletét itt nyitotta, csak a csúnya, rossz kommunisták...

NOSZTY: Vigyázz, hogy beszélsz!

FERI: Szóval államosítottátok. És hát fölteszem, van némi érzelmi kötődése az épülethez, ezért...

NOSZTY: Ha újra akarná nyitni, akkor belém ütközne.

FERI: Te pedig udvariasan közölnéd vele, hogy van egy eladósorban lévő fiad, neki pedig egy eladósorban lévő lánya, ha nem akarja, hogy a bolt kárba vesszen, akkor találjon ki valami megoldást.

NOSZTY: Hát, fiam, nem vagy semmi.

FERI: Volt kitől örökölnöm.

NOSZTY: De ebből még nem holnapra lesz pénz kifizetni a tartozásodat. Valami csoda kéne ide.

VILMA: Akkor most lesz sógornóm, vagy nem lesz?

NOSZTY: Lesz, lányom, de tőled is szabadulnék már, csak sétálna be a megoldás minden bajomra az ajtón...

Besétál Kopereczky, leül egy távolabbi asztalhoz.

NOSZTY: Hát, ha van Isten, akkor most éppen a jobbik fülével fordult erre. *(Kopereczkynek)* Kéti! Szevasz, Kétikém!

KÉTI: Noszty Pali? Szevasz, öregem, jó látni! Vilmácska drága, hogy van ezen a szép napon?

VILMA: Jól, Kéti bácsi, jól. Feri éppen kiházasodik.

KÉTI: Bácsi? Na, de Vilmácska, nem vagyok én olyan nagyon öreg, hogy engem bácsizni kelljen. Tudja, hogy vannak a vén kecskék a sóval?

NOSZTY: Ülj le, öcsém, mielőtt nagyon elkapatod magad! Figyelj, kérni akartam tőled valamit.

KÉTI: Az én Noszty Pál barátomnak? Akármit!

NOSZTY: Hát némi pénzre lenne szükség...

Kopereczky: Sajnos semmit sem tehetek.

NOSZTY: Ne sóherkedj, tudom, hogy jól megy az élet, ugyanabból a fazékból eszünk, csak te most jobban odaférsz. Kölcsönbe kellene egy kisebb összeg...

KÉTI: Mennyire gondoltál?

NOSZTY: *(Odainti magához, a fülébe súg)*

KÉTI: *(Tátogva mondja: Azt a kurva!)*

NOSZTY: Bizony.

KÉTI: És ezt hogy sikerült összehozni?

NOSZTY: A fiatalurat kérdezd.

FERI: Kéti bá, én igazán nem tudom. Olyan, mintha felkapott volna valami láthatatlan erő, elsodort volna a kaszinóba, a pénzemet pedig mindig a pirosra tette a rulettasztalon, pedig én éreztem, hogy a feketére kellett volna...

KÉTI: Na, ne kábíts! Hol éri ez meg nekem? Mit kapok, ha nem tudod visszafizetni a kölcsönt?

NOSZTY: Hát...Vilmát!

VILMA: Tessék?

KÉTI: Megbeszéltük!

VILMA: Nekem ebbe nincs is beleszólásom? Nem akarok egy ilyen öregemberhez menni!

NOSZTY: Lányom. Apád így döntött. Kuss. Különben Kéti nem öreg.

KÉTI: Alig múltam harmincöt...

NOSZTY: ...ven.

KÉTI: Jó, igen. De meglátja, Vilmácska, nem vagyok rossz parti.

VILMA: Apu, szépen kérlek! Nekem miért nem lehet szép és fiatal vőlegényem?

NOSZTY: (súgva) Ha találsz egy olyat, aki annyira ki van tömve, mint ez a palimadár itt, akkor lehet.

KÉTI: Tessék?

NOSZTY: Semmi, Kétikém, meg vagyunk egyezve.

KÉTI: No jól van. Akkor legyen így. Vilmácska drága, békéljen meg velem, kérem.

VILMA: Meglátom, mit tehetek az ügy érdekében.

KÉTI: Merem remélni. Minden jót nektek, Pali. Vilmácska.

NOSZTY: Szevasz, Kétikém! *Kopereczky el*

VILMA: Apu, te ezt komolyan csináltad?

NOSZTY: Dehogy, kislányom, minden rendben lesz. De ha úgy is alakul, hogy hozzá kéne menned, majd intézünk valamit...

FERI: Majd beszervezzük a Malinkát vigaszágra.

VILMA: Apu! Te már ezt el is döntötted!

NOSZTY: Úgy ismersz te engem?

Harmadik jelenet

Illegális kaszinóban egy asztal körül ül Noszty, Homlódý, Palójtay, Bubenýk, osztó.

BUBENYIK: *(Lecsapja a kártyáit az asztalra.)* Royal flöss, urak. De tisztelem, de szeretem magukat, hogy ilyen készségesen megfinanszírozzák a ma estémet!

HOMLÓDY: Megfinanszírozlak úgy, te kis tetű, hogy nem térsz magadhoz.

PALÓJTAY: Gyanúsán jól jönnek a lapjaid, Bubenýk. Mutasd csak az inged ujját!

NOSZTY: Az, az! Csalsz, ebben egészen biztos vagyok!

BUBENYIK: *(Felpattan)* Veszítsenek méltósággal, mint a felnőttek!. Játsszunk még egyet, és ha megint kikapnak, akkor kiszállok az este hátralevő részére, legyen valami sikerélményük. De amíg kevernek, legyenek oly jók, és tejeljenek gyorsan. *(körbejár; elszedi a pénzüket, az osztó keveri a lapokat)*

NOSZTY: *(Amikor Bubenýk odaér hozzá, a kezébe nyom egy köteg pénzt)* Csak ennyi van nálam.

BUBENYIK: *(Számol)* Ejnye, Pali bá, ez bizony kevés lesz.

NOSZTY: Hát akkor ezt most nézd el nekem, légy szíves.

BUBENYIK: Úgy halmozza a tartozásokat, mintha még büszke is lenne rájuk.

NOSZTY: Ide figyelj, kisfiam! Az, hogy kinek mennyivel tartozom, csak az én dolgom meg az övé. Másrészt, ha Izsák megtudja, hogy megint az ő partiján játszol, helyett, hogy a dolgodat végzed, repülsz!

BUBENYIK: Ugyan! Én csak aggódom Pali bá miatt. Már az is baj?

NOSZTY: Értékelem a figyelmességedet, de fogd, amit loptál, aztán séta légzés.

BUBENYIK: Igenis! *(visszaül a helyére, pénzt számol)*

HOMLÓDY: Na mi van, Palikám, nem úgy megy, ahogy régen?

NOSZTY: Mit mondjak, öregem? Megvettem ezt a cukrászatot, de üzemeltetni nem tudom, gondolkodom, hogy autószalont kéne csinálni belőle, de a városvezetés egyelőre nem akarja engedni.

Majd ha megvonják tőlük az állami támogatásokat, akkor nézhetnek...

PALÓJTAY: Igazad is van elvtá... Mármint, hogy... Palikám.

HOMLÓDY: Jut is eszembe: Pali, nem érdekelne egy kis üzlet?

NOSZTY: Megéri ez nekem?

HOMLÓDY: Amiatt ne fájjon a fejed. Csak még valaki kéne, akit magunkkal viszünk a jóba. *Besétál Kopereczky.*

NOSZTY: Szevasz, Kétikém...

KÉTI: Pali bátyám, jó, hogy látlak. Gondolom, ha itt ülsz, akkor megvan a pénzem, ugyi?

NOSZTY: Éppen erről akartam veled beszélni. Éppenséggel megvolt, de a Bubeniyik elnyerte tőlem.

KÉTI: Bubeniyik, mit képzelsz, hogy a becsületes embereket forгатod ki a vagyonukból?

BUBENYIK: Minden kör után mondtam neki, hogy abba kéne hagyni, de ő egyre csak mondta, hogy: „Na most ugrik a majom a vízbe!”.

KÉTI: Na tűnjél a dolgodra, amíg jó kedvemben találsz, a pénzt pedig hagyd az asztalomon!

NOSZTY: De akkor most ezzel mi tulajdonképpen rendeztük is a...rendeznivalót.

KÉTI: Nem úgy verik ám a cigányt, Pali bátyám! Ez a pénz a kaszinó bevétele, ami már a Bubeniyiktől jön énhozzám, egy részét ugyan visszaszolgáltatom neki, de attól a te tartozásod továbbra is él. Sajnos csak egy lányod van, úgyhogy kamatozni nemigen tud, a hozománytól pedig most az egyszer eltekintek.

NOSZTY: Mocsadék egy ember vagy, tudod, Kéti?

KÉTI: Engem is anya szült, csak annyira vagyok rossz, mint mindenki más.

NOSZTY: Mikor legyen az esküvő?

KÉTI: Hát mondjuk a jövő héten.

NOSZTY: Legyen úgy. Te Kéti, ha már itt vagy, maradj is itt egy kicsit. Homlódy valami üzletről kezdett beszélni az előbb.

HOMLÓDY: Igen, tehát volna egy kisebb cukorgyár, amiről úgy hallottam, hogy eladásra szánják.

NOSZTY: Nem bírja az állam.

KÉTI: Csak föl ne kopjon.

HOMLÓDY: Szóval. Rendkívül egyszerű módon hozzá lehetne jutni. Palikám, újabban ugye cukrásznak álltál, hát legyél te a stróman.

NOSZTY: Legyen úgy.

PALÓJTAY: Te, ez melyik cukorgyár is?

HOMLÓDY: A mezőhegyesi.

PALÓJTAY: Azt a múlt héten adtuk el az amerikaiaknak.

HOMLÓDY: Te most kivel vagy?

PALÓJTAY: Hát veled, gondolom én.

HOMLÓDY: Akkor hallgass és okulj. Találj ki valamit, amivel felbontható a szerződés, és intézd el még a héten. Pali bátyám. Te holnap bemész Izsákhöz a bankba, és kérsz egymilliárd forintot.

KÉTI: Azért kezded érezni, hogy ez már minden határon túl van. Kedvellek, Pali, de most már civilben is tartozol, itt is tartozol, a munkahelyemre be se merlek engedni.

HOMLÓDY: Engedd be, de egy forintot sem kell, hogy adj neki. Csak egy ígérvényt, egy fedezeti igazolást, ami biztosíték lehet a gyár megvételére. Ne aggódj, senki nem él vissza a bizalmaddal.

KÉTI: Csak aztán baj ne legyen.

HOMLÓDY: Palikám, az Izsáktól mész az Állami Vagyonügynökségre a Palójtayhoz, és megkötitek a szerződést. A vevők mi leszünk, ezután hivatalosan is a gyár tulajdonosai. És fogadjál el kárpótlási jegyet egymilliárd forint értékben, most tíz százalékért lehet venni, úgyhogy abból is csurranhat valamennyi.

PALÓJTAY: Meglesz.

NOSZTY: Ez nagyon szép, de honnan lesz ennyi kárpótlási jegyünk?

HOMLÓDY: Hát, az csak van elfekvőben, nem?

(Mindenki a fejét rázza, gondolkodnak.)

NOSZTY: Te, Homlódý! Ha feltöltik a raktárakat, és az van a szerződésben, hogy mondjuk csak negyvenöt nap múlva kell fizetni, akkor az eladott készleteket beváltjuk kárpótlási jegyre, és kifizetjük a szerződésben megszabott díjat. És mivel tíz százalékon vesszük, elég százmillió is. A maradék mind a mienk.

PALÓJTAY: Azt hiszem, ez eldőlt.

HOMLÓDY: Ha miénk a gyár, Pali udvariasan átadja a helyét Izsáknak, őt úgyis szereti a nyilvánosság. Mi jók leszünk csendestársnak is, szépen felnégyeljük ezt a kis műintézményt.

KÉTI: Remek. Akkor már két dolgot ünnepelhetünk. A friss igazgatói székemet és az esküvőmet. Természetesen mindkettőre hivatalosak vagytok.

PALÓJTAY: Akkor ott találkozunk.

Palójtay el.

KÉTI: Én is búcsúzom, urak, most egy jó időre elég intéznivalót adtatok. Lehet, hogy kellene nekem egy titkár...

NOSZTY: Szervezd be a Ferit. Nem tenne neki rosszat, ha kicsit dolgozna, mert úgy áll a munkához, hogy más is nyugodtan odafér tőle.

KÉTI: Gondolod, hogy beáll titkárnak?

NOSZTY: Akkor intézzél neki valamit a gyárnál, amitől fontosnak érzi magát, és majd ő szerez neked valami titkárnak alkalmas embert.

KÉTI: Rápróbálunk. Szevasztok!

Kopereczky el.

HOMLÓDY: Tényleg, mi van Ferivel?

NOSZTY: Simlis, linkóci gyerek. Nem tudom, mi lesz belőle.

HOMLÓDY: Mi lenne? Politikus. Űzi a családi mesterséget.

NOSZTY: Hát, ha ennyire egyszerű lenne. Az én nevemmel egy darabig nem nagyon lehet

politizálni, a végén még valami buzgómócsing megírja, hogy mit csináltam az elmúlt harminc évben.

HOMLÓDY: Az is igaz.

NOSZTY: A Tóth Marit akarja feleségül venni. Ez volt a nagy ötlete.

HOMLÓDY: A Tóth Marit? Nem lesz az nagy falat?

NOSZTY: Ha minden kötél szakad, rá tudok nehezkedni az öreg Tóthra a cukrászdával. Nem hiszem, hogy hidegen hagyná, ha már egyszer hazajött.

HOMLÓDY: Az már igaz. Megkérhetem Málit, hogy járjon utána ennek a Tóth Marinak. Úgy sincsen jobb dolga, mint pletykálni egész nap, olyan telefonszámlákat csinál, hogyha nem az adóhatóság visz el, akkor az fog tönkre tenni.

NOSZTY: Azt megköszönöm. Akkor Kétinél.

Negyedik jelenet

Fogadás Kopereczkynél. Vilma, Malinka.

MALINKA: Vilma, hallgass meg az Isten szerelmére kérlek.

VILMA: Kornél, nagyon nem ez a megfelelő alkalom. Jó, hogy az esküvőn nem jelentél meg!

MALINKA: Mentem volna, csak a Feri...

VILMA: Mit a Feri?

MALINKA: Hát a Feri azt mondta, hogy várjam meg, amíg meglesz a házasság, utána már tárgyalóképesebb vagy.

VILMA: Tárgyalóképesebb? Attól, hogy férjem van?

MALINKA: Hát a Feri úgy mondta, hogy a futballban is van kapus, mégis lehet gólt rúgni.

VILMA: Azt hiszem, ez az a mondat, aminek egy nő sem tudna ellenállni.

MALINKA: Vilma, én még mindig szeretlek.

VILMA: Akkor miért nem te vettél el feleségül?!

MALINKA: Hát, hogy vettelek volna el? Nem volt miből. Most meg, hogy volna...

VILMA: Van pénzed? Örököltél?

MALINKA: Szereztem állást!

VILMA: Úgy és mit csinálsz?

MALINKA: A férjed személyi titkára vagyok.

VILMA: Magasságos úristen.

MALINKA: Féri ajánlott be neki.

VILMA: Hát én már nem tudom, hogy sírjak e vagy nevessek.

MALINKA: Majd kitalálsz. *(végig simítja Vilma arcát, Vilma megfogja a kezét, így maradnak)*

Jön Kopereczky, vele Bubenik.

KÉTI: Na, Kornél fiam, látom, találkoztál a feleséggel. Itt vannak a mindenféle újságok, alig várnak, hogy élve felzabáljanak. Mit mondok nekik?

MALINKA: Hát főnök Úr, mondja a beváltat. Maga becsületesen dolgozik, ezt, amit maga elért, bárki elérheti, ha elég keményen dolgozik. hivatkozzék a polgári szakmájára. Mi is volt mielőtt...hát tudja, bejött az élet?

KÉTI: Juhász.

MALINKA: Na, az remek. Akkor azt kell mondani, hogy maga az élő példa arra, hogy micsoda lehetőségek adatnak meg a mai világban mindazoknak, akiket korábban a rendszer akadályozott abban, hogy elérjék az álmaikat. Aki támadja magát a vagyonának a gyarapodásáért, arra nyugodtan fogja rá, hogy kommunista, rögtön befogja a pofáját.

KÉTI: Jól van, fiam. De ha megizzasztanak, leverem rajtad!

Kopereczky és Bubenik el. Jön Sipos, Homlód, Palóty, Noszty.

SIPOS: Honnan vadásztátok ezt a Kopereczkyt? Mi is a teljes neve neki?

NOSZTY: Izrael Izsák. Beszarás az ürge. Juhász volt, semmi képesítéssel, de barátkozni azt nagyon tudott. Hát valaki, akivel jóban volt, elintézte neki, hogy kapjon egy kisebb bankfiókot, azt nyugodtan eligazgatja, meg hát olyan megbízhatónak tűnik. Az is különben, csak mellette illegális

szerencsejátékban is utazik, meg valahonnan külföldről örökölt egy valag pénzt, de hogy hogyan és kitől, azt senki nem tudja.

SIPOS: De akkor most ő zsidó, vagy mi a helyzet?

NOSZTY: Dehogyan zsidó. Egyszer rákérdeztem, azt mondja, a családjában szokás a fiúkat így elnevezni, mert meg vannak róla győződve, hogy a neve bevonzza a pénzt. Az elsővel sikerük volt, az meggazdagodott rendesen. Akkor aztán a Kopereczkyek nyaklók nélkül az összes fiúgyereket Izrael Izsáknak kezdték el nevezni és mivel a családi vagyon véges, kölök meg sok van, nem mindegyik dúskált a pénzben. De a szokás megmaradt.

SIPOS: Hát, nála, úgy látszik, működött.

PALÓJTAY: Mondjuk, ha engem így hívnának, fejbe lőném magamat.

NOSZTY: Az első Izrael Izsák ezt is csinálta, mondjuk nem hiszem, hogy ezért. Kéti mesélte. Ha már Kétinél vagyunk, ő merre lehet?

Koperczky és Bubenik be, hangosan nevetnek.

BUBENYIK: Hát azt meg kellett volna örökíteni, amikor kigúvadt a szeme a válaszra...

KÉTI: *(komor hangon)* „Mi, maga nem akarja, hogy tisztességes, szorgalmas magyar emberek jól éljenek ebben az országban? Nem volt elég az elmúlt ötven év?” *(elneveti magát)* Kornél fiam, hol vagy?

MALINKA: Igen, főnök úr!

KÉTI: Tetszel nekem, megtartalak.

MALINKA: Köszönöm, főnök úr!

KÉTI: Nesze, ezt süllyeszd el jól, *(bankjegyet töm a mellzsebébe)* aztán menjél, hörpölj valamit.

MALINKA: Köszönöm, főnök úr!

NOSZTY: Na, hogy ment, Kétikém?

KÉTI: Mindegyik meg volt ütközve a gyors vagyonosodásomon, én meg, mint valami joviális barom bizonygattam nekik, hogy pedig ehhez csak keményen kell dolgozni. Napi húsz óra munkával akárki

el tudja ezt érni, így mondtam nekik.

PALÓJTAY: Na de Kéti, te soha életedben nem dolgoztál napi húsz órát.

KÉTI: Ezt mindenki tudja. Ahogy azt is, hogy ezt a rengeteg pénzt nem azzal szereztem, hogy kettes sorban terelgettem a bárányokat. De mit tudnak csinálni? Ha csak egy hülyét látnak, aki meggyőződéssel vallja, hogy a saját erejéből jutott el idáig, arra haragszanak, kiröhögik, de többet nem tehetnek.

NOSZTY: Úr vagy, Kétikém, az már egészen biztos. Ferivel kéne valamit kezdeni. Mi lesz a kinevezésével?

KÉTI: Palikám, kaptam néhány durva kérdést, nagyjából három és fél perce. Sikerült elbliccelnem, de ha most kinevezem a fiadat, aki vélhetően nem sokkal utána szintén hirtelen vagyonosodásnak indul, abból már lehet cifrább oknyomozás is. Embert kéne csinálnod a gyerekből, legalább egy tisztességes nőt találni melléje, hogy azt ne mondhassák, nem jóra fordítja, amit megkeresett.

NOSZTY: Ezen már rajta vagyunk. Az Isten is Ferinek hozta ide Magyarországra a Tóth Marit.

KÉTI: Az amerikai Tóth Marit?

NOSZTY: Azt.

KÉTI: Pali bátyám...

NOSZTY: Apus.

KÉTI: Apus. Én nem akarlak megbántani, de hogy mondjam. Feri több nőt látott a falai közt, mint a Vajdahunyad-vár, ezen nincsen mit szépíteni. És nem is boszorkányság kideríteni. Főleg, hogy a Rozálnak is udvarolt...

NOSZTY: De szigorú vagy a fiammal, azt az egedet.

KÉTI: Nem akartalak megsérteni, tudod te is.

VILMA: Apu, nem szívesen mondom, de Izsáknak igaza van.

NOSZTY: Lányom, hagyd hogy a felnőttek beszélgessenek.

VILMA: *(megbántva Kopreczkynek)* Kedvesem, kezd kerülgetni a fáradtság, felkísérsz a

szobámba, kérlek?

KÉTI: Még egy darabig maradnom kell, angyalkám, de a Malinka áll a rendelkezésedre. Kornél fiam!

MALINKA: Igen, főnök úr!

KÉTI: Kísérd fel a feleségemet, és gondoskodjál róla, hogy nyugodtan pihenhessen.

MALINKA: Igen, főnök úr! *(Malinka és Vilma el.)*

NOSZTY: Mikor jön a baba?

KÉTI: Majd egy nyolc hónap múlva.

NOSZTY: Hihetetlen. Egy hónappal ezelőtt esküvő, most ez. Ki gondolta volna, amikor találkoztunk az Ibolyában, hogy ilyen fiú vagy.

KÉTI: Az a titka, hogy ki kell várni az igazit. Ez a baj Ferivel, hogy... az ám, Feri merre lófrál, amíg a jövőjét egyengetjük?

NOSZTY: A jövőjét egyengeti. Málikával tervezgetnek.

Máli és Feri jönnek.

MÁLI: Na, szóval a Tóth Marinak akarnád beakasztani a horgot?

FERI: Valahogy úgy.

MÁLI: Elővigyázatosnak kell lenni. Főleg a te hírneveddel.

FERI: Még nem is ismer.

MÁLI: Az a te szerencséd. Meg kell alapozni ezt a dolgot. Mit kapok, ha sikerül?

FERI: Egy talicska bonbont.

MÁLI: Megvettél. Nem tudok sokat Tóthékról, de utánakérdeztem Velkovicsnénál, ők régi ismerősök. Tekintve, hogy a Rózával való kis incidensed nem válna az előnyödre, jó lenne, ha először inkognitóban találkoznátok.

FERI: Ezt meg lehet oldani.

MÁLI: Mari félénk lány, aggódik, hogy senki nem őérte, hanem az apja tárcájáért udvarol neki...

FERI: Hát akkor hülyének sem mondható.

MÁLI: Nem éppen. De egyébiránt kellemes teremtés, egy cseppet elkényeztették, de nem ez lesz a legnagyobb gondunk vele.

FERI: Hanem?

MÁLI: Az apja. Az kislábujjáig becsületes, rendes, szálfagyenes ember. Vele kell igazán elhiteni, hogy szereted a lányát, különben bukik az egész színjáték.

FERI: Na de hogy csináljuk?

MÁLI: Hát az úgy van, hogy Tóthék most a Somló-hegyen laknak, a Balatontól nem messze. Mari ott unatkozik, érthető módon, szórakozni akar.

FERI: Akkor ide kéne menni.

MÁLI: Bizony ide kéne menni. Aztán amikor megvan Mari, akkor odamenni, beszélgetni, táncolgatni, nem bemutatkozni, és aztán feladni egy kis apróhirdetést a megyei lapban, miszerint egy kedves, fiatal fiú keresi azt a leányzót, akivel itt és itt, ekkor és ekkor találkozott, mivelhog szeretné jobban is megismerni. Ez aztán majd szépen elraktározódik Mari fejében, aztán amikor már Noszty Feriként lát meg téged, és te egyvel visszafogottabban, de tovább udvarolsz neki, akkor előveheted ezt a kis újságkivágást, ami tanúskodik róla, hogy már első látásra beleszerettél. Mari elalél, elújságolja apjának, hogy igenis rendes fiú vagy, és már kergetheted is a macit a málnásba.

FERI: Ez nagyon szépen hangzik, Máli néni, de ...

MÁLI: Semmi „de”. Menjél, nézz szét Somlón, még én is körbekérdezek, akad ott ismerős.

FERI: Köszönöm, Máli néni! Ne féljen, meglesz az a talicska bonbon.

MÁLI: Ez a minimum, édes fiam. *Feri el.*

Ötödik jelenet

Balatoni technó, bentről kiszűrődik a zene, fények. Feri megmutatja a cetlit a kidobónak, valamit gesztikulál, nem hallani, majd kijön Répási, kezében egy üveg töménnyel.

RÉPÁSI: Na mi van tökös, te vagy a Noszty gyerek?

FERI: Igen, csak ne ilyen hangosan, mert...

RÉPÁSI: Én vagyok a Répási bácsi. Hallom inkogítóba vagy? Mondta Máli, hogy suná...márhogy érted, tekerni jöttél egyet, aztán be kellene téged engedni.

FERI: Aha, biztos. Milyen hely ez tulajdonképpen?

RÉPÁSI: Technó ez, faszikám, de annak is a javából. Nézd meg, hogy szeletel benn a sok gyökér, mintha nem lenne holnap.

FERI: (magában) És ide jár a Tóth Mari...

RÉPÁSI: Milyen mari? Itt csak eki van öcsém, de az marékszámrá. Vagy lapozná' inkább, van azom is, most tudok adni Buddhásat, varázslóst, meg Jézusosat is. Na attól eldobod az agyadat. Múltkor az egyik fazon, beállva, mint a gerely, érted elkezd kiabálni, hogy egy krumpli vagyok. Azt hittem bepisélok. De csak addig volt vicces ameddig meg nem próbálta meghámozni magát, na az csúnya látvány volt.

FERI: Ja, biztos. Szóval, hogy van itt a járás?

RÉPÁSI: Hát itt, ameddig ilyen kis fütyike vagy, nem mész be az holtbiztos. Valamit csattintsál be az állkapcádba, aztán ha már irányba vagy, akkor tárgyalhatunk. (Malinkára néz) Sün Balázs kiszorul a küszöbre, vagy vele a mi a téma?

MALINKA: Én egy hangot nem értek abból, amit mond.

FERI: Én azt hiszem kapizsgálok. Dobnunk kéne.

MALINKA: Hova?

FERI: Hülye. Partidrogot kéne bevenni, hogy beengedjenek.

MALINKA: Feri ne csináld már, nekem a szívem sem bírja, Kéti pedig meg fog ölni, ha holnap nem tud elérni.

FERI: Mondd neki, hogy egy nemes cél érdekében csináltad, amit csináltál. (Répásinak) Na apukám, adjál valami szopogatnivalót, mert már pangok, de rohadtul.

RÉPÁSI: Ez a beszéd, nesztek fiúk, húzzatok befelé.

Malinka beveszi a tablettákat, Feri csak úgy csinál, félredobja a zene erősödik, megtöltik a színpadot a villogó fények és táncoló emberek. (Emergency House: Dübörög a ház.) Feri és Malinka elvegyülnek a táncolókkal.

FERI: (Lánypárra mutat) Te, ott a Mari.

MALINKA: Azannyaúristenit , milyen jó nő ez...

FERI: Nem-nem, a másikat nézd!

MALINKA: Viccelsz?

FERI: Ez a csaj nem nagyon jár ilyen helyekre, nyilván nem tudja, hogy kell felöltözni. De ez ő.

MALINKA: Na jó, mi legyen?

FERI: Te lefoglalod a másikat, én meg megpörgetem a Marit.

MALINKA: Feri, nem lehet...

FERI: És miért nem? Szerelmes vagy a húgomba, aki a főnököd felesége?

MALINKA: Fair. Csináljuk. *Feri és Malinka odatáncolnak a lányokhoz.*

MALINKA: Na szia cica, van gazdád?

KLÁRI: Nekem mondod szépfiú?

MALINKA: Hát van más itt, akinek érdemes lenne mondani?

KLÁRI: Éppen szabad vagyok, ha tudni akarod. *(Malinka és Klári eltáncolnak.)*

(Feri átfogja Mari derekát, táncolnak.)

MARI: Elfáradtam.

FERI: Mi?

MARI: Elfáradtam. Kimegyünk levegőzni?

FERI: Ja.

Mari és Feri ketten maradnak a színpadon. Egy ideig nézik egymást, majd Mari hirtelen a füléhez kap.

MARI: A fülbevalóm! Biztos kiesett. Otthon ki fognak nyírni...

FERI: Erre gondolsz? *(Felemel egy fél pár fülbevalót)*

MARI: Add vissza.

FERI: Dehogy adom.

MARI: Na, add vissza.

FERI: Előbb mondd meg a neved.

MARI: Juci. Na, most add vissza. *(Mari többször utánakap, Feri mindig elrántja előle, játszanak.)*

FERI: Most mit vagy úgy oda, igazán nekem adhatnád, a másik fele ott van a füledben.

MARI: Igen, de nem az enyém...

FERI: Na, hát a fej sem a tied, amiből kilóg?

MARI: Az éppen az enyém, de kicsit most forog a világ, úgy elfáradtam a táncolásban.

FERI: Ülj le. *(Rágót ad neki)* Beszélgessünk, aztán majd visszakapod a fülbevalódat.

MARI: Ronda játékot játszol velem, te szép fiú.

FERI: Dehogy. De most mondd, mit tesz a seregély, ha egy szép szőlőfürtöt lát?

MARI: Nem tudom mi az a seregély.

FERI: Hát olyan madár, ami szőlőt eszik.

MARI: Ja, hogy te engem meg akarsz enni.

FERI: Miért ne? Ha egyszer ennivaló vagy.

MARI: Mindjárt elájulok. Hol mondták, hogy ez a duma majd működik?

FERI: Azt se mondanám, hogy nem működik. Kipirultál.

MARI: Az... az csak a meleg, meg...meg az ugrálás, meg...

FERI: Meg? Meg mi?

MARI: Semmi. Pukkadj meg. *(Arrébb húzódik)*

FERI: Most miért? Olyan jól ment. Na, Juci, gyere csak vissza, nem végeztem még veled. Vagy már nem kell a fülbevaló?

MARI: Na jó. De csak a fülbevaló miatt. Mit akarsz?

FERI: Mi a teljes neved?

MARI: Minek az neked?

FERI: Hát, ha meg akarlak találni...Vagy levelet akarok írni neked, mert nem is tudom...halálosan és menthetetlenül beléd szerettem.

MARI: Az ki van zárva. Már, hogy te levelet írnál.

FERI: Mert miért lenne kizárva?

MARI: Aki ilyen helyre jár, mint ez, az biztos, hogy nem ír levelet annak, akibe szerelmes.

FERI: Hát, itt az élő példa, hogy de.

MARI: De nekem akkor sem lehet levelet írni...

FERI: Már miért ne lehetne?

MARI: Hát nézz rám. Ilyen lánynak? Akivel egy ilyen helyen találkozol?

FERI: Milyen lánynak? Akinek így ragyog a szeme? Akinek így szikrázik a mosolya? Akit, amióta itt vagyok, nem tudok nem bámulni?

MARI: Jajj, miket mondasz. Azt hiszem már jobban is vagyok. Figyelj, gyere be táncolni. És ígérd meg, hogy visszaadod a fülbevalómat. *(Kiszalad)*

FERI: *(Egy ideig csöndben ül)* Ez igen. Nem is rossz kis dög.

Malinka be.

MALINKA: Hallod, itt a Rozi.

FERI: Milyen Rozi?

MALINKA: A volt csajod Rozi.

FERI: Nem szűkítetted sokkal a kört.

MALINKA: A Velkovics.

FERI: Hozd a cuccomat, lelépünk. *(Malinka el. Jön Répási.)*

RÉPÁSI: Sikered volt? Láttam ám, itt ültél a kis pipivel. Beakasztottad, vagy mi van?

FERI: Ez ennél egy hosszabb munka lesz.

RÉPÁSI: Űzzed fiacskám, csak aztán sikerüljön is, mert a menyországban az orrodra húzzák az összes bigét, akit futni hagytál.

FERI: Ezt jó tudni, kösz. *Malinka be.*

MALINKA: Megvagyok Feri, mehetünk.

FERI: *(Répásinak)* Kösz mindent. *(Feri és Malinka el.)*

(Visszajön a zene, fények táncosok, bent a klubban.)

ROZI: Mari mit csinálsz itt?

MARI: Rozi, te mit csinálsz itt?

ROZI: Hát, lehet, hogy utána érdeklődtem, hogy hova tűnsz el esténként és valaki elmondta nekem.

MARI: Hát ez remek. Mindegy, nem érdekel. Nem láttál kint egy srácot egy fülbevalóval?

ROZI: Mari, ez egy techno. Csak fülbevalós srácok vannak!

MARI: Nem úgy. A kezében volt egy fél pár fülbevaló és olyan szép szemei meg, kedves arca volt...

ROZI: Nem volt kint senki.

MARI: Basszus.

ROZI: Mi van?

MARI: Lehet, hogy kölcsönvettem anyu egyik fülbevalóját és most a srácnál maradt.

ROZI: Hogy tessék? És ha lelépett?

MARI: Benne van.

ROZI: Na jó, Mari menjünk innen.

Hatodik jelenet

Somlói villa, Tóth, Tóthné, Rozi, Mari

TÓTH: Egyszerűen nem vagyok képes felfogni, hogy hogyan lehattél ilyen felelőtlen! Rendőrt akartunk hívni, mert azt hittük eltűntél!

TÓTHNÉ: Betegre aggódtuk magunkat! És azt is légy szíves elmondani, édes lányom, hogy hol van a fülbevalóm másik fele, amit ugye az én engedélyem nélkül vettél kölcsön!

MARI: Hát azt... azt...

TÓTHNÉ: Igen?!

ROZI: Én hagytam el!

TÓTHNÉ: Tessék?

ROZI: Az úgy volt, hogy a Mari kivette a füléből, ameddig bent táncolt, mert félt nagyon, hogy kiesik. És akkor a lyukasabbik kezemből kiesett a fele párja a diszkó előtt, és sehol nem találtam.

TÓTHNÉ: Te nem csak utólag mentél oda a Mariért?

ROZI: Nem, kezicsókolom, én is mentem...

TÓTH: Ha apád megtudja, hogy mit csináltál! Hogy jöttetek egyáltalán haza?

ROZI: Indul minden órában partibusz és a sofőr bácsi volt olyan kedves, hogy elhozott minket...

TÓTH: Na jó, egy szót se többet erről az egésztől, Mari veled még számolunk!

MARI: De apu...

TÓTH: Semmi de és semmi apu! A következő hétben legfeljebb édesapám és azt is csak akkor, ha jó kedvemben találsz! És most mars fel a szobádba, mindkettő! *(Mari, Rozi el)*

TÓTH: Nem tetszik ez nekem Kriszta. Rosszat sejtek.

TÓTHNÉ: Mivel kapcsolatban?

TÓTH: Az ittléttel.

TÓTHNÉ: Csináltak egy butaságot. Na és? Te nem voltál gyerek? Láttad, hogy megbánta.

TÓTH: Nem hiszem, hogy elmondott nekünk mindent.

TÓTHNÉ: Majd megjön a jobbik esze. Hátha találkozott valami helyes fiúval ott a diszkóban.

TÓTH: Attól tartok én is.

TÓTHNÉ: Nekünk sem ártana megismerkedni új emberekkel, nem gondolod?

TÓTH: *(fáradtan, megadja magát)* De, de, valamikor kimozdulhatnánk.

TÓTHNÉ: Én is így gondoltam. El is ígértem már magunkat valahová. Palojtayékhoz. Az asszonynak születésnapja lesz, itt laknak nem messze, és a múltkor beszélgettünk, mikor vásároltam, és áthívott.

TÓTH: Nem hallottam róluk.

TÓTHNÉ: Nem vagyunk itt régóta, persze, hogy nem hallottál róluk. Különben is, mást sem csinálsz, csak kertészkedsz és telefonálsz.

TÓTH: Ha egyszer vezetni kell az üzleteket. Valakinek pénzt is kell keresnie. Hogy fussa miből drága fülbevalóra, amit aztán a lányod elhagyhat.

TÓTHNÉ: Misu. Lazíts már egy kicsit. Próbálj meg bizakodóbb lenni. Szórakozni. Meg a lányoddal is lehetnél kedvesebb.

TÓTH: Én csak jól akarok neki, hogy ne járjon úgy, mint...

TÓTHNÉ: Mint ki?

TÓTH: Mint én.

TÓTHNÉ: Már hogy járna úgy? Nem olyan világ van.

TÓTH: Csak aggódom.

TÓTHNÉ: Hát aggódj, de azt lehet úgy is, hogy nem élsz ilyen szerzetesi életet, nem?

TÓTH: De, lehet úgy is.

Tóth és Tóhné el, Mari és Rozi fekszenek egy-egy ágyon. Mari őszinte, Rozin érződik, hogy valami sérelem is van benne Ferivel kapcsolatban.

MARI: Köszönöm...

ROZI: Erre vagyok, hogy segítsék. Remélem legalább szép fiú volt. Mint az enyém...*(Rozi a hasára teszi a kezét.)*

MARI: Az volt. Magas.

ROZI: Igen.

MARI: Jól táncolt.

ROZI: Nagyon.

MARI: Olyan szépeket mondott, hogy egészen beleszédültem.

ROZI: Azt mind szokták..

MARI: És olyan kedvesen fogta meg a derekamat, mint...

ROZI: Mintha nagy gyakorlata volna az ilyesmiben.

MARI: Te úgy beszélsz, hogy azt hiszem, ugyanazzal a fiúval találkoztunk.

ROZI: Nem hiszem. Egy olyan ember van csak a földön, aki képes volt ezt tenni velem, és ő nem ilyen helyekre jár.

MARI: Most az enyémmel mi a baj, hogy ilyen helyen találkoztunk?

ROZI: Semmi, semmi, csak kicsit lumpen. Meg hát ellopta a fülbevalódat.

MARI: Biztos, hogy nem direkt csinálta.

ROZI: Hogy lehet nem direkt ellopni egy fülbevalót?

MARI: Nem tudom. Lehet, hogy el kellett rohannia, és nem talált meg, hogy visszaadhassa.

ROZI: Ha te mondod. De mást ne adj oda neki az első szép szóra, mert rossz vége lesz.

Függöny. Vége az első felvonásnak.

Második felvonás

Első jelenet

(Fogadás Palojtayéknál. Az „idősebbek” (Palojtayék, Tóthék, Sipos, tömeg) a színpad egyik oldalán, míg a másik oldalon Mari áll az udvarlói között)(Palojtayék folyamatosan isznak, félhangosan beszélnek. A színpad két része között közlekednek a szereplők, mintha külön szobába lépnének be.)

SIPOS: És hogy lett társtulajdonos a Noszty Feri?

PALJOJTAY: Ez a barom Kopereczky... Gondolom, a felesége a jó helyen birizgálta meg, hát odahatott, hogy kinevezzék a kis taknyot. Különben meg nem is érdekelne, csak akkor az én kölykömnek is jusson valami, mert ugyanannyi részem van abban a gyárban, mint a Nosztynak.

PALJOJTAYNÉ: Drágám, itt a Noszty Feri.

PALJOJTAY: És arról még nem hallott, hogy illik bejelentenie magát, mielőtt valahova beállít? Nem csak törtető, még tahó is.*(Feri be.)*

FERI: Gondoltam, hogy tiszteletem teszem, mert ugye egy asztalnál fogunk ülni néha-néha. Így illik. És persze a nagyságos asszonynak kívánnék boldog születésnapot.

Palojtay: Meg vagyunk áldva veled, édes fiam.

PALJOJTAYNÉ: Ne legyél modortalan, pláne a születésnapomon! Így beszélni a vendéggel!

PALJOJTAY: Igaz, ami igaz, udvariatlan voltam. Ha már itt vagy, tedd le magad

PALJOJTAYNÉ: *(Iesújtó pillantást vet az urára; Ferinek)* Örülök, hogy eljöttél, szívesen látom az uram munkatársait. Sokat táncoltam valamikor az apáddal, fiatalon éppen olyan volt, mint te most.

PALJOJTAY: Még szerencse, hogy pofára egyformák, különben nem mondanám meg, hogy a Pali gyereke. Menjél, szórakozzál, a fiatalság arrébb van. Hátha menyasszonyt is fogsz magadnak.

(Feri átmegy Mariékhoz, mielőtt a társasághoz érne, szándékosan elesik. Mari rögtön odafordul, fölsegíti, még nem látja Feri arcát.)

MARI: *(Kineveti.)* Milyen ügyetlen vagy.

FERI: *(feláll, összenéznek)* Még szerencse, hogy épp erre jártál.

MARI: Te nem...? Nem...?

FERI: Nem mi?

MARI: Nem ütötted meg magad?

FERI: De, de kibírom. Viszont ha sokáig fogod a kezemet, lehet, hogy elszorítod a vérkeringésemet.

MARI: Ja, bocs...igen. *(elengedi Feri kezét, lesüti a szemét)*

KRACKNER: Na mi lesz, jössz topogni, gecó?

IFJ. SIPOS: Megtanítod járni is? Én is eltaknyolok, ha utána megfogod a kezemet.

KRACKNER: Szerintem vegyél vissza, nekem is kezd kínos lenni, amit művelsz.

IFJ. SIPOS: Öreg, azt mondtad neki, hogyha ennél jobban nézne ki, akkor kiesne az ablakon. Azt hittem belehányok a számba.

KRACKNER: Fúj te mekkora gyökér vagy!

IFJ. SIPOS: Bagoly mondja! Köcsög!

KRACKNER: Gyere ide, megagyallak úgy, hogy anyád se ismer meg!

(Egymásnak esnek. Krackner a hónap alatt szorongatja Sipos István fejét, miközben Sipos próbálja kigáncsolni. Mikor Mari rájuk szól megmerevednek.)

MARI: Elég legyen már. Jézusom, előbb még térden csúszva esküdöztök, hogy hercegnő vagyok, most meg nem tudtok normálisan viselkedni.

KRACKNER: Előbb nem akartál hercegnő lenni, azt mondtad, nyálas.

MARI: Az, de inkább lennék hercegnő, minthogy ezt kelljen néznem.

IFJ. SIPOS: Mert mit csinálnál, ha hercegnő lennél?

MARI: Lecsapatnám a fejeteiket.

FERI: Az enyémet is?

MARI: Nem. Téged megtennélek... udvari bolondomnak.

FERI: Az is több mint a lefejezés.

KRACKNER: Na nehogy már a kompót tegye el a nagymamát! Ki ez a vakarék?

IFJ. SIPOS: Ja, ki a tököm vagy te, öcsisajt?

(Palojtayékhoz a színpad másik felén bemegy a biztonsági őr, némán gesztikulál, a takarás felé mutat, majd Palojtay felkiált. Mindenki odafordul, odasereglenek, a másik szobából is.)

PALJOJTAY: Hogy micsoda?!

B.Ő.: . Nagyon rinyál. Gondoltam, hátha tényleg baj van.

PALJOJTAY: Szarok én rá, ahol cigány van, ott rögtön van baj. Azért még nem kell idepofátlankodnia a feleségem születésnapján. Ereszd ki a kutyákat, vagy csapd meg a viperával, csak húzzon vissza a putriba.

B.Ő.: Főnök...én...nem.

PALJOJTAY: Mit nem, az anyád úristenit? Hát ki fizet téged, én vagy ő?

B.Ő.: Főnök, beteg az anyja.

PALJOJTAY: A Kati? Amelyik két utcával arrébb lakik abban a tyúkszaros romhalmazban?

B.Ő.: Az.

PALJOJTAY: Aki egyedül neveli a hét kölyköt, és takarítani jár hozzánk?

B.Ő.: Az.

PALJOJTAY: Cseszdmeg. Egyszer a jó szívem fog a sírba vinni. Hívd be a gyereket.

B.Ő.: *(mosolyog)* Igenis.*(Fiú be.)*

PALJOJTAY: Mondjad, mi kell?

FIÚ: Kérem bácsi, kezcsókom, a mama nagyon beteg. Úgy fogja a gyomrát, tetszik érteni, meg görnyed, meg fosik... na, hogy nincs jól. Azt mondta, hogy a Palojtay bácsitól kérjek gyógyszert.

PALJOJTAY: Mert? Rám van írva, hogy mozgó patika?

PALJOJTAYNÉ: Édesem.

PALJOJTAY: Jó. Megyek, nézek valamit. *(morogva kimegy, majd kisvártatva visszajön az orvossal)* Volt orvosnál?

FIÚ: Nem.

PALJOJTAY: *(cetlit, tollat vesz)* Ezt a számot hívja fel, mondd meg, hogy mi álljuk a cehet.

FIÚ: Köszönöm szépen. *(Fiú el. A vendégek elégedetten hümmögnek, tapsolnak. Hátbaveregetik Paljojtayt.)*

PALJOJTAYNÉ: Elnézést kérünk. Nincs ám itt mindig ilyen cirkusz, rendszerető emberek vagyunk. De ha már így egyben vagyunk, nem akarunk kártyázni egyet? Aztán lehetne tortázni, koccintani.

(Asztalokat tolnak be, leülnek. Kártyázni kezdenek. A fiatalok kimennek. Az asztalnál ül Tóth és Tóthné.)

FERI: Elég lágyszívű ezekkel a füstösökkel, bátyám.

PALJOJTAY: Én? Lágyszívű?

FERI: Úgy tűnik.

PALJOJTAY: Na, tegyük ezt gyorsan rendbe, öcsém. Én rühellem a cigányokat. Nem is kicsit. De hát a vendégek! A környék színe-java. Ezek vagy pokollá teszik az életed, vagy az égig emelnek. Márpedig, ha azt látják, hogy jóemberkedsz, akkor azt fogják gondolni, hogy megbízható vagy. Azt mind tudják, hogy a szegény cigányasszony bagóért takarítja ezt a szép nagy házat. Náluk is így megy. De ha segíték rajta, azt gondolják, hasonló helyzetben ők is így járnának el, ami könnyít a lelkükön. Így megy ez felénk. *(Feri nagyot néz, Paljojtay megveregeti a hátát.)* Na, ne ácsorogj itt, mint a Bálám számar, eredj csajozni.

FERI: Nem lenne túl udvarias, nem azért vagyok itt. Hivatali ügyben jöttem.

PALJOJTAY: Hivatali, hogy ide ne pisáljak! Ne rizsázz gyerek. Tényleg tiszta apád vagy, kívül belül. Az se akármilyen srác volt...

PALJOJTAYNÉ: Sokat táncoltam vele...

TÓTHNÉ: Szép ember. Múltkor láttam egy képet róla az újságban. Hosszú bőrkabát, vasalt ing.

Igazán fess volt, csak tudnám, hogy miről szólt az a cikk. Bezzeg Mihálynak egész éjjel fájt a feje, miután olvasta. *(Belép Mari.)* Mi baj, kislányom?

MARI: Semmi. Anyu, nincs nálad egy gombostű?

TÓTHNÉ: Mihez kell?

MARI: Feltűzném a szoknyámat, hogy ne bukjak benne orra.

TÓTHNÉ: Hogyne volna., apád nem hiába vett részvényeket a chicagói ziherejsztű-gyárban.

TÓTH: Cérna, Kriszta. Davenportban

TÓTHNÉ: Nem mindegy? Az egyiket befűzik, a másikba befűznek, nem igaz, kislányom?
Tényleg, Mari, nem tudod, hova lett az az újság, ami apádat úgy megviselte?

FERI: A fele sem igaz. Már bocsánat.

TÓTHNÉ: És ön pedig...?

FERI: Noszty Ferenc. Ismerem az apámat. Nem olyan, mint amilyennek leírták.

TÓTHNÉ: Hát, Noszty úr, Ön biztos jobban ismeri az apját, mint az oknyomozó újságírók. De abban egyetértünk, hogy gyönyörű kislányom van, nem?

MARI: Anyu!

FERI: Már találkoztunk. Kint a kertben. Mari volt olyan kedves, és felsegített.

TÓTHNÉ: Miért, mi történt?

FERI: Semmi, csak elestem.

PALJOJTAY: Na öcsém, te is vadbarom vagy, hogy nem egyből a lába közé estél.

MARI: Na ez aztán igazán sok!

Kimegy a szobából.

PALJOJTAYNÉ: Pista, hogy lehetsz ilyen tulok! Alig ismerjük őket. Elnézést kérek, azt hiszem a férjem egy kicsit sokat ivott.

PALJOJTAY: De hát nem is itt...

PALJOJTAYNÉ: Kuss! Kérjél bocsánatot. Elég volt mára belőled, István.

PALJOJTAY: Igazán nagyon sajnálom, kedves Kriszta, tudja, mikor iszom, akkor össze-vissza beszélek.

TÓTHNÉ: Elfogadom, de azért válogassa meg a szavait. Mégiscsak maga a házigazda.

PALJOJTAY: Menj utána, Feri, engeszteld ki. *(az asztalon lévő cserépből virágot vesz ki)* Ezt meg én küldöm neki. Mondd, hogy szörnyen sajnálom.

Feri Mari után siet.

FERI: Várjál már, na.

MARI: Mi van, most megpróbálsz jó helyre esni?

FERI: Dehogy. Ne csináld. Nem is én mondtam. Ezt az öreg küldi. *(Odaadja a virágot)* Szent a béke?

MARI: Egy túrót.

FERI: Hogyan tudnálak kiengesztelni? Álljak fejen? Vagy mégis lefejeztetnél?

MARI: Azért az túlzás lenne. De attól még haragszom rád.

FERI: Rám? Ugyan miért?

MARI: Mert te is haragszol rám.

FERI: Dehogy haragszom.

MARI: Akkor mit méregetsz úgy, mintha meg akarnál enni?

FERI: Én ugyan nem méregetlek. Csak fáj, ha rád nézek. De nem tudom nem csinálni.

MARI: Olyan csúnya vagyok?

FERI: Túl szép vagy te ahhoz, hogy ne tudjál róla.

MARI: Akkor mi a baj?

FERI: Mindegy, ejtsük a témát. Nem is olyan érdekes...

MARI: Nem úgy! Ha már ezt így közlöd, akkor tessék megmagyarázni is. Különben szólok a

hóhérnak!

FERI: Hát, ha a hercegnő mondja, az más. Fordulj meg, és csukd be a szemed.

Mari megfordul, becsukja a szemét. Feri elhúzza a haját és beteszi a fülébe a fülbevalót, majd kimegy Palojtayékhoz. Mari követi.

PALOJTAY: Hát akkor most, hogy mindnyájan itt vagyunk, szeretném felköszönteni a kedves feleségemet, aki kitartott mellettem jóban, rosszban, harminc év óta...

SIPOS: Hát, mondjuk az utóbbi harminc évből nem sok jó dolgot tudnék felsorolni.

PALOJTAY: Tekintsünk el most a politikától, ha nem muszáj...

KRACKNER: Én azért azt hallottam, hogy a Noszty Pálnak elég jól ment...

IFJ. SIPOS: Meg kéne nézni azokat az ügynökaktákat...

FERI: A kurva életbe, melyik volt?

PALOJTAY: Tehát, visszatérve a feleségemre. Ez a nap róla szól, nem pedig arról, hogy mi volt itt a rendszerváltás előtt. Drágám, Isten éltesen erőben, egészségben és sok számos esztendőben! Szeretlek.

PALOJTAYNÉ: Köszönöm István! És köszönöm mindenkinek, hogy eljött, jólesik, hogy mind együtt vagyunk. És külön köszönöm Tóthéknak, hogy elfogadták a meghívást, hiszen Krisztával csak most találkoztunk.

TÓTHNÉ: Nekünk az öröm, boldog születésnapot! *(Mindenki koccint, beszélgetnek.)*

FERI: Egyébként Noszty Feri vagyok.

MARI: Feltűnt.

FERI: Tetszik?

MARI: Mi?

(Feri megfogja a fülcimpáját, meghúzza.)

MARI: Anyám fülbevalója, amit elloptál tőlem? Igen, tetszik.

FERI: Én? Elloptam? Hát úgy nézek én ki mint egy közönséges tolvaj?

MARI: Hát nem tudom, aki ennyire nem bír társaságban viselkedni, attól kitelik az is, hogy lopjon.

FERI: De visszaadtam. Vagy nem?

MARI: Akkor beismered, hogy elloptad?

FERI: Nem, azt nem mondanám, hogy elloptam. Inkább úgy mondanám, hogy rásegítettem a következő randinkra.

MARI: Mert ez most egy randi? Mert ha igen, akkor elég gyér.

FERI: Nem, most akartalak elhívni. De gondoltam, hogyha visszaadom, akkor majd lovagiasnak tűnök, és adsz nekem egy esélyt. Vagy legalább adsz egy csókot.

MARI: Sietsz egy kicsit, nem gondolod?

FERI: Mire gondolsz? Tudod a nevemet, táncoltunk is, bejössz nekem, mi kell még?

MARI: És az nem kell, hogy te tessél nekem?

FERI: De hát tetszem neked.

MARI: Ezt mégis miből gondolod?

FERI: Amikor felsegítettél, úgy kellett rád szólnom, hogy engedd el a kezemet.

MARI: Nem tudom... Nem emlékszem ilyesmire.

FERI: Az nagy kár. Mert éppen a legkedvesebb emlékemmé kezdett válni. Azt hittem, megőrülök, ha nem látlak többet.

MARI: Őrült az így is vagy. Fülbevalókat lopsz, meg kiabálsz mindenki előtt.

FERI: Mit kellett volna csinálnom?

MARI: Na jó, de mégis, társaságban....

FERI: Valahogy emlékezetessé kell tenni az ittlétemet, ha már megcsókolni nem akarsz.

MARI: Mire kell neked ennyire az a csók?

FERI: Hát beléd vagyok esve, mint a vak ló a kútba. A világ legboldogabb emberévé tennél, ha végre megcsókolnál.

MARI: De nem lehet.

FERI: Aztán miért nem?

MARI: A papa úgysem engedné. Nem tudom miért, de nagyon haragszik az apukádra.

FERI: És te ilyen szófogadó lány vagy?

MARI: Mit tehetnék. A papa tudja, hogy mi a legjobb nekem, és én bízom benne.

FERI: Tudod mit, nem kell a csók. Csak gondolj rám néha, mint egy lehetőségre, amit elengedtél.

MARI: Minek gondoljak rád. Én amerikai lány vagyok, szabadságban nőttem fel, én nem vágyhatok olyasmire, amit nekem nem szabad.

(Palojtay Ferihez lép, az asztalhoz viszi, ahol az egyik végén Tóth ül, a másikon Tóthné. Mari Tóthnéhez megy.)

Palojtay: Feri öcsém, bemutatlak valakinek. Tóth úr, Noszty Ferenc. Együtt dolgozunk Kopereczky Izsáknál.

TÓTH: Tóth Mihály.

Kezet fognak.

TÓTHNÉ: Mi baj, kislányom?

MARI: Haza akarok menni.

TÓTHNÉ: Mi van a füledben? Az az én fülbevalóm?

MARI: Ez a másik fele.

TÓTHNÉ: Hol volt?

MARI: A zsebemben... *(sírni kezd)*

TÓTHNÉ: *(magához öleli)* Jaj, kis butám. Csak a fejedet ne hagyd el.

FERI: Nagyon örülök.

TÓTH:Én is. És mondja, Ön honnan ismeri Palojtayékat?

FERI: Csak a munkából.

TÓTH:És hova valósi?

FERI: Pesti vagyok, de sokfelé megfordultam már. Dolgoztam Szegeden, Százhalombattán.

TÓTH:Veszprémben nem dolgozott egész véletlenül?

FERI: De, de ott is dolgoztam.

TÓTH:Nem mondja? Akkor bizonyára ismeri Velkovicsékat.

FERI: Nem, nem éppen.

TÓTH:Biztosan? Velkovics György a veszprémi polgármester. Korábban a megyei bizottság elnöke volt.

FERI: Nem mostanában laktam ott. Édesapám miatt költöztünk, akkor oda rendelte ki a hivatal.

TÓTH:Milyen hivatalnál dolgozott az édesapja, ha szabad kérdezniem.

FERI: A belügyminisztériumban.

TÓTH:Ez különös.

FERI: Miért?

TÓTH:Tudja, ismerem Velkovicsékat. És volt egy csúnya eset egy ismeretlen udvarlóval, pont néhány évvel ezelőtt.

FERI: Nos ez igazán szörnyen hangzik, de...

TÓTH:Kérem. Még nem fejeztem be. Ennek az udvarlónak történetesen egy akkori belügyes tiszt volt az apja, aki a rendszer utolsó napjaig azon ügyködött, hogy pokollá tegye Velkovicsék életét, miután Gyuri megakadályozta egy '56-os hős elítélését.

FERI: Nem értem, mire céloz.

TÓTH:Látom, hogy a lányom körül ugrál. Látom, hogy hogyan hajol oda hozzá és hogyan méregeti.

Nem engedem, hogy bármilyen folt essen Mari becsületén!

FERI: Ez egy kicsit túlzás, nem gondolja?

TÓTH: Túlzás, vagy nem, tartsa távol magát a lányomtól.

FERI: Tóth úr. Nézze. Az ön lánya szimpatikus nekem és szívesen megismerkednék vele, de azt is látom, hogy Önnek ez ellenére van, így akár meg is tehetem, amit kér. De cserébe én is kérnék valamit: ismerkedjen meg velünk közelebbről! Mondjuk: jöjjön el velünk vadászni a hétvégén. Apám lehet, hogy nem szimpatikus Önnek, de belőlem a legjobb tudása szerint igyekezett embert faragni. Váltson vele néhány szót és meglátja, nem bánja meg. Ha pedig nincs az ínyére a társaságunk, akkor kirándult egyet és elfelejtjük ezt az egészet.

TÓTH: Maga pedig békén hagyja Marit.

FERI: A szavamat adom rá. *(Kézet fognak.)*

Második jelenet

(Tóth és Noszty jönnek. Tóth céloz a puskával, lő.)

NOSZTY: Ez mellément. Hiába, kedves Tóth, úrnak születni kell.

(Noszty is felemeli a puskát, lő.)

TÓTH: Úgy látom, ez egyikünknek sem sikerült.

NOSZTY: Mondja, Tóth, mit hallott maga rólam, amiért így lehordta a fiamat?

TÓTH: Azt, hogy egy talpnyaló volt. Hogy kiszolgálta a rendszert és elárulta a hazáját. Ártatlan emberek életét tette tönkre.

NOSZTY: Tudna konkrét példát mondani?

TÓTH: Stromm Albert.

NOSZTY: Parancsot teljesítettem. Azt nem gondolta soha, hogy az olyanoknak, mint én, nem volt választásuk?

TÓTH: Az olyanoknak, mint maga, volt csak igazán választásuk.

NOSZTY: Tudja, Tóth, abban a világban, amiben Ön vígan éldegélt, akkor valószínű, hogy

Stromm Albert üldözött volna engem, csak mert kommunista vagyok. Az a világ megváltozott, maga megszökött, én túléltem.

TÓTH:Én nem akkor mentem el, amikor a világ megváltozott, nem a kommunistákkal volt a baj.

NOSZTY: Hanem?

TÓTH:Hanem az olyan haszonlesőkkel, mint maga.

TÓTH:És az is semmivé lesz, amit elkövetett? Azt várja, hogy azt majd mindenki elfelejti? Mert ha igen, akkor téved. Lehet, hogy sikerült elérnie, hogy következmények nélkül élhesse az életét, de azt jól jegyezze meg, hogy én mindent meg fogok tenni annak érdekében, hogy ahol, csak lehetséges, ott az útjába álljak.

NOSZTY: Tegyen, ahogy jónak látja. De a fiamat ne büntesse miattam. Ahogy hallottam, az Ön lánya sem minden érzelem nélkül gondol rá.

TÓTH:Nem tudom, mit hallott, de ha ezt a fia mondta, akkor én átgondolnám, hogy elhiggyem-e.

NOSZTY: Továbbra sem értem, mi baja Ferivel.

TÓTH:Ellopta a feleségem fülbevalóját!

NOSZTY: Erre milyen bizonyítéka van?

TÓTH:Mikor Mari Palójtayéknál volt, hirtelen megkerült a fülbevaló, pont azután, hogy Ferivel elvonultak beszélni. Nem furcsa ez?

NOSZTY: Mikor lopta volna el Feri azt a fülbevalót?

TÓTH:Amikor követte a lányomat a diszkóba.

NOSZTY: Ezt erősen kétlem, tekintve, hogy Feri az utóbbi időben nem nagyon ment el otthonról.

TÓTH:Nem hiszek magának.

NOSZTY: Azt hisz, amit akar. Mindenki a maga jogán hülye. De adjon a gyerekeknek egy esélyt, nem küzdenék érte, ha nem látnám, hogy itt valami komoly dologról van szó.

TÓTH:Az komoly dolog, hogy találkoztak kétszer és abból a második alkalommal a fia minősíthetetlenül viselkedett társaságban, majd elhívott ide, mintha ez bármin is változtatna?

NOSZTY: Ismerem a fiamat. Néha szóba kerülnek a lujzik, akiket meghódít. De mióta meglátta Marit, azóta nincs Lujzika. Csak az van, hogy: “Mari így, a Mari úgy, a Mari keze, a Mari haja, a Mari lába ujja.” *(Noszty megint céloz, lő. A háttérben tompa puffanás.)*

NOSZTY: Na. Úgy tűnik van szerencse is a világon, nem, Tóth?

TÓTH: Szóval Feri szándékai komolyak és tiszták.

NOSZTY: Igen.

TÓTH: És a magái?

NOSZTY: Isten látja lelkemet.

TÓTH: Bárcsak. Az, hogy Marinak mindene megvan, átok is, bőven akad olyan, aki ki akarja használni őt.

NOSZTY: És úgy gondolja, hogy mi ilyenek vagyunk?

TÓTH: Azt hiszem, minden okom megvan arra, hogy ezt gondoljam.

NOSZTY: És mi kellene ahhoz, hogy megváltozzon a véleménye?

TÓTH: *(Felemeli a puskát, céloz, lő. Puffanás.)* Házassági szerződés. Ami a lányomé, az az övé is marad.

NOSZTY: Legyen így, kedves Tóth.

(Noszty és Tóth el, bejön Tóthné, Vilma, Mari és Feri, kezükben piknikkosárral.)

TÓTHNÉ: És mondja, Noszty úr, hogy látja Ön az itthoni dolgokat?

FERI: Nem értem, mire gondol.

TÓTHNÉ: Mióta Miska hazahozott bennünket, mindenkit megkérdezek, hogy milyen itt az élet, mióta tudja...hát rendszert váltottak. Nem vagyunk itt elég régóta, hogy megítélhessem.

FERI: Világos. Tudja, van McDonald's, számítógép, Mercedes, meg most már mindenki más is lophet, nem csak az állam. Szabadság van. Majdnem.

TÓTHNÉ: Ugyan miért?

FERI: Amiket apám elkövetett, azok megbocsáthatatlan bűnök. És úgy érzem, hogy ezeknek a bűnöknek a bélyegét viselnem kell, mert akad, aki emlékeztet rá. Amíg ez rajtam van, nem lehetek igazán szabad.

TÓTHNÉ: Ki tenne ilyesmit? Ön nem egy és ugyanaz az ember, mint az apja.

FERI: Ne vegye zokon kérem, de a kedves férje.

TÓTHNÉ: Micsoda?

FERI: A múltkorában, mikor Palojtayné születésnapján voltunk, akkor hozta ezt fel. Ezért bátorkodtam meginvitálni Önöket és Tóth urat erre a kis kirándulásra, hogy megismerkedhessenek velünk. Kedvesek nekem ezek az erdei séták.

TÓTHNÉ: Igen? Maga nem tűnik ilyen erdőjáró alkatnak.

FERI: Apám mindig magával vitt engem a párttársaival közös vadászatokra. Olyankor volt a legközvetlenebb.

TÓTHNÉ: Nagyon kedves Önöktől, hogy ezt megszervezték, biztosíthatom arról, hogy bennünk semmilyen előítélet nincs Önnel kapcsolatban. Nem, Mari?

MARI: De igen, Mama.

TÓTHNÉ: Bocsássák meg a szótlanságát, mostanában olyan kis csöndes, nem tudom, hogy miért. Ha jobban meggondolom, azóta van így, hogy Palojtayéknál voltunk.

FERI: Érthetetlen.

TÓTHNÉ: Itt már jó helyen vagyunk, lepakolhatunk, nem?

VILMA: Természetesen. Hol a pokróc? Feri, azt nem te hoztad?

FERI: Azt hiszem, a kocsiban maradt...

TÓTHNÉ: Mari kislányom, menj vissza a pokrócért az autóhoz. Még jó, hogy apád ideadta slusszkulcsot...

MARI: Igen, mama. *(Mari elindul.)*

FERI: Elkísérem.

TÓTHNÉ: Igazán nem szüksége...*(Feri utoléri Marit, Tóthné és Vilma a színpad másik oldalán maradnak.)*

MARI: Mit futkosol még mindig utánam? Megmondtam, hogy nem akarlak látni.

FERI: Ezt te sem gondolod komolyan.

MARI: De igen, nagyon is komolyan gondolom.

FERI: Akkor bizonyítsd be.

MARI: Ha csak egy lépést is közelebb jössz, sikítok!

FERI: Jó, jó, rendben van. Nem megyek közelebb. De attól még elkísérlek, nem akarom, hogy egyedül császkálj az erdőben.

MARI: Jó. De figyelni foglak!

(Játék: Mari és Feri elindulnak körben, Mari folyamatosan maga mögé néz, hogy szemmel tartsa Ferit. Feri apránként közelít, majd amikor Mari nem figyel, odaugrik hozzá, átkapja a derekát, és magához szorítja. Mari sikítani akar, de Feri rászól.)

FERI: Csstt! Maradj csendben! Rókák!

(Megszólal a film zenéje, ami a rókavadászat alatt szólt.)

MARI: Jézusom! *(Átfogja Feri nyakát, Feri odafordul, a szájuk majdnem összeér, Mari hátraugrik.)*
Visszamegyek! Félek!

FERI: Mitől?

MARI: Hogy meglátnak. Hírbe hoznak.

FERI: Azon lehet segíteni. Én tudok rá két módot is.

MARI: Az egyik?

FERI: Ha visszajössz, megmondom.

MARI: *(Odasétál Ferihez.)* De csak azért, mert kíváncsi vagyok. Na mondd.

FERI: Ha én most megkérném a kezéd.

MARI: És a másik?

FERI: Ha te kérnéd meg az enyémet.

MARI: Gonosz ember vagy te, Noszty Feri. Mindjárt itt hagylak, érted? *(Közelebb lép Ferihez.)*

(Feri magához öleli Marit.)

MARI: Mit akarsz?

FERI: Egy csókot.

MARI: Legyen eszed.

FERI: Akkor mit adsz helyette?

MARI: Jaj, csak a csókot ne kívánd. Meghalnék szégyenletemben.

(Feri megcsókolja Marit. Mari átfogja Feri nyakát, lassan lefekszenek a földre. A zene felhangosodik, a színpad elsötétül.)

Harmadik jelenet

Mari egyedül van a színpadon, a színpad közepén asztalka, rajta vezetékes telefon. Besétál Feri, az ő kezében mobil, tárcsáz, Mari telefonja megszólal.

FERI: Otthon vagy?

MARI: Igen.

FERI: Egyedül vagy?

MARI: Igen.

FERI: Jó hírem van. Apám most indult el itthonról, hogy beszéljen az öregeddel.

MARI: De miért?

FERI: Az meglepetés lesz.

MARI: Jaj, Feri, ne csináld ezt. Megőrülök. Még úgy szégyellem magam a múltkori miatt is.

FERI: Rossz volt?

MARI: Nem. Jó volt. Nagyon jó.

FERI: Hát akkor mit szégyellsz rajta?

MARI: (Nevet.) Nem érted, én nem olyan lány vagyok, aki benne van az ilyen...kalandokban.

FERI: Én pedig nem vagyok olyan fiú, aki beleszeret az ilyen lányokba, és mégis itt vagyunk.

MARI: Féri, te szeretsz engem?

FERI: Igen, szeretlek.

MARI: Igazán?

FERI: Igazán. Mari?

MARI: Igen?

FERI: Mindegy, nem érdekes...

MARI: Ne csináld ezt, mit akartál mondani?

FERI: Nem akarom, kinevetnél érte.

MARI: Hát olyan vagyok, aki kinevetne téged?

FERI: Nem tudom. De ha ennyire nagyon akarod, akkor megmondom. Írtam egy apróhirdetést...

MARI: (Nevet) Mit csináltál?

FERI: Tessék, megmondtam, hogy ki fogsz nevetni. Apróhirdetést írtam. Az újságba. Ismerem a Bravo egyik szerkesztőjét, és megengedte...

MARI: Nekünk nincs otthon Bravónk! *(Mari lecsapja a telefont, Féri el. Mari kísértál, majd kisvártatva egy nagy kupac Bravo magazinnal jön vissza, egyesével elkezdi átlapozni őket. Az egyiknél megakad, elmélyülten olvassa, majd magához öleli az újságot.)*

MARI: Hát igazán szeret!

Negyedik jelenet

Noszttyéknál. Kopereczky, Máli, Vilma és Féri beszélgetnek.

Máli: Na, hogy állunk?

FERI: Gondolkodhatsz, milyen bonbonból kérsz egy mázsával.

MÁLI: Megkérted a kezét?

FERI: Még nem, de haladunk. Úgy csináltam mindent, ahogy mondtad. Írásos bizonyíték van arról, hogy szeretem Marit, még azelőttől, hogy tudtam volna a nevét. Elküldtem apámat Tóthékhoz, hogy kérje meg Mari kezét az öregtől, lehetőleg úgy, hogy ezt Mari is hallja. *(Feri kifelé fordul, úgy beszél, mintha egy filmet pitchelne.)* A jelenet a következő: Apám, Tóth minden ellenszenve ellenére elutazik a somlói házba, ahol ott ül majd az egész Tóth család, és akkor ünnepélyesen bejelenti a szándékomat, miszerint szeretném, ha Mari a feleségem lenne. Erre Tóth felháborodik, és azonnal nemmel felel, mondván, hogy én csak a pénzére játszom, ami természetesen így is van. Erre Mari, minden bátorságát összeszedve felpattan és ellenszegül az apjának, márpedig ő igenis szeret, sőt, én is szeretem őt. Az apja tajtézkzik, bizonyítékot követel, mire Mari megmutatja neki az újságot. Tóthné, aki eddig csendben figyelte az eseményeket, most könnybe lábadt szemekkel néz férjére, aki felesége és lánya könyörgésének engedve nagy nehezen igent mond a kérésre. Örömnép, ováció, miegymás és úgy ki leszünk tömve, hogy a Holdról is látszik majd.

Máli: Jól van, Ferikém, nem kell így előreszaladni.

FERI: Nincs hiba a gépezetben. Még így is, hogy az öreg sok mindent sejt, elég keveset tud. És csak akkor tudna meg mindent, ha Velkovics egyszer végre leültetné, és elmondaná neki a teljes igazságot.

Vilma: Milyen teljes igazságot? Az egész ország tudja, hogy apu belügyes volt.

FERI: Nem azt. Hanem az én afféromat a Velkovics Rozival.

Vilma: Azt mondtad, hogy nem volt semmi komoly.

FERI: Tényleg nem, csak egyszer feküdtünk le...

KÉTI: Hogy kapta volna be a dadogós cápa! *(megrázza Feri a gallérjánál fogva)* Szétbarmolsz mindent, mi? És még büszke is vagy rá? Tudod, mennyi pénzem van a te kétes meggazdagodási tervedben?

FERI: Csigalom, nem fogják elmondani. Túlságosan régi vágásúak ahhoz, hogy ezt vállalják.

KÉTI: Legyen igazad, gyerek, mert ha most gondolják meg magukat, akkor felkötheted magad egy

fára, különben én csinálom meg.

FERI: Lehet így is megcsinálod.

KÉTI: Mert?

FERI: Nagy bajban vagyok.

KÉTI: Mennyi kell?

FERI: Háromszáz.

KÉTI: Hát akkor tényleg menj a Dunának, mert csak jót teszel a világnak.

VILMA: Izsák, elég lesz.

Noszty be.

FERI: Na, már meg is jártad?

NOSZTY: Nem. Odatelefonáltam még útközben, hogy odamennék beszélni a Tóth úrral, mire azt felelték, hogy most hiába megyek, mert nincs otthon.

FERI: Hogyhogy?

NOSZTY: Velkovicsékhoz ment, elvileg Velkovics súlyos beteg, hát meglátogatja.

MÁLI: Nem áll túl jól a szénánk, azt kell, hogy mondjam.

NOSZTY: Már miért ne állna?

MÁLI: Te tudsz a fiad kalandjáról?

NOSZTY: Milyen kalandról?

FERI: Emlékszel, amikor eljárkáltam Veszprémbe, pár napra? Akkor volt, hogy...

MÁLI: Megfektette a Velkovics lányát, tömören ennyi.

NOSZTY: Hogy nem tudja ezt még senki?

FERI: Velkovicsék szégyellik.

NOSZTY: És mi van, ha ezért ment Tóth? Hogy a végére járjon annak, hogy mi volt pontosan

veled meg a lányukkal?

FERI: Úgysem mondják el.

NOSZTY: És ha mégis?

FERI: Még mindig van egy adu nálunk.

NOSZTY: És micsoda?

FERI: Az autószalon.

NOSZTY: Igaz... *(Noszty mély levegőt vesz, vakarja a fejét.)* Menjetek ki, kérlek. Izsák, te maradj itt.*(Máli, Vilma és Feri kimennek.)*

NOSZTY: Nem az a bajom, hogy svindler, vagy hogy hajkurássza a nőket, ezt én is csináltam. Aztán ennél sokkal rosszabb dolgokat is csináltam. De ez valahogy...mégsem helyes. Mocskosnak érzem magam, most, hogy ezt tudom.

KÉTI: Mocskos voltál eddig is. Mind azok vagyunk. És most a gyerek túltett rajtad. Hát akkor mi van? Attól még a tiéd.

NOSZTY: Tudom.

KÉTI: Akkor tartsál ki mellette. Már nem lehet megállítani.

NOSZTY: Miért ne lehetne?

KÉTI: Mindenkinek sokba kerülne. Neked is, nekem is. És nem lenne semmi haszna. Késő a bűnbánat. A lányodat eladtad nekem, ha Ferinek keresztbe teszel, akkor elveszted őt.

NOSZTY: Rohadék egy ember vagy.

KÉTI: Most mit csináljak? Engem is anya szült. *(el.)*

Ötödik jelenet

Nosztynál. Noszty egyedül ül. Csöngő, majd belép Tóth.

TÓTH:Ne haragudjon, Noszty úr, hogy a lakásán zavarom.

NOSZTY: Parancsoljon, Tóth úr, foglaljon helyet!

TÓTH: A feleségem szolt, hogy Ön telefonált hozzánk, és azt mondta, nagyon sürgős, nekem pedig épp dolgom volt itt Pesten. Gondoltam személyesen kérdezem meg, miért keresett.

NOSZTY: Feriről és Mariról lenne szó...

TÓTH: Hallgatom.

NOSZTY: Feri és én is úgy láttuk legjobbnak, ha a régi, hagyományos módon én kérem, hogy adja áldását arra, hogy a lánya feleségül menjen a fiamhoz...

TÓTH: Szó sem lehet róla!

NOSZTY: Nagyon türelmes leszek magával Tóth, hallgasson végig...

TÓTH: Ha Ön is tudná, amit én, akkor mégis mélyen hallgatna. Most voltam Velkovicséknál, és Gyuri végre elmondta, hogy a maga fia megbecstelenítette a lányát...

NOSZTY: Tudom.

TÓTH: Azt is, hogy Rozi elvetette a magzatot?

(Noszty hallgat)

TÓTH: Nézze, Noszty. Most úgy mondom magának, mint egyik apa a másiknak, még akkor is, ha azt gondolom, hogy nem érdemli meg, hogy apának nevezzék. Engem egyedül a lányom boldogsága érdekel. Akár Amerikában vagyok, akár külföldön.

NOSZTY: Megértem...

TÓTH: Akkor már azt is érti, hogy ez a házasság miért nem történhet meg.

NOSZTY: Én is hajlandó vagyok megtenni mindent a saját gyerekeim boldogulásáért. *(Noszty egy köteg papírost hoz elő, Tóth elé rakja az asztalra.)* Olvassa.

(Tóth olvas, egyre hevesebben és hevesebben lapoz a papírok között.)

TÓTH: Maga most zsarol engem?

NOSZTY: Egyszerű üzletet ajánlok. Amint tudja, én vásároltam fel az eredeti Tóth cukrászdát, de sajnos nem értek a mesterséghez, így arra gondoltam, hogy egy autókereskedő barátomnak adom oda. Vagy rábólinthat az esküvőre, és minden marad a régiben.

TÓTH: Eladjam a lányomat a cukrászdáért?

NOSZTY: Csupán adja áldását két fiatalra, akik szeretik egymást.

TÓTH: Hányingerem van magától. Legszívesebben pofon vágnám.

NOSZTY: De azért egy kicsit tart tőlem, nem?

TÓTH: Inkább rosszul vagyok magától.

NOSZTY: Az üzleti tranzakció csak ráadás. Annak jele, hogy nem kifosztani akarjuk, sőt mi adunk Önnek.

(Tóth csendben ül, Noszty nézi, választ vár.)

TÓTH: Ez az ifjúkorom, tudja? Azt hiszem, titokban ezért jöttem haza.

NOSZTY: Akkor legyen a magáé! Inkább, mint hogy autószalon legyen belőle, nem?

TÓTH: Az apám neve. Az én nevem. Nem veszhet kárba...

NOSZTY: És nem is fog, ha beleegyezik az esküvőbe. De ne kapkodja el Tóth. Vigye magával, gondolkozzék. Akár holnap este hétig is várhatok. Majd hívjon.

(Tóth fogja a papírokat, feláll, néznek egymásra, majd Noszty egy szó nélkül kimegy.)